

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. W. W.

o nadanie biegu wnioskowi o przeniesienie w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 11 grudnia 2019 r.

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

Pismem z 24 stycznia 2019 r. (*pismo* - k. 32 - 40) skierowanym do Prokuratora Generalnego J. W. W. - działając przez zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata Ł. I. - złożył wniosek w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku z powodu choroby lub utraty sił powodujących niezdolność do pełnienia obowiązków prokuratora (do wniosku nie załączono jednak orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora).

Pismem z 26 lutego 2019 r. (*pismo* - k. 25) Dyrektor Biura Kadr Prokuratury Krajowej wskazał, iż nie występują podstawy prawne do wszczęcia postępowania w przedmiocie przeniesienia Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. J. W. W. w stan spoczynku, uzasadniając to brakiem przedłożenia orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie ustalenia trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora.

Pismem z 12 marca 2019 r. wnioskodawca ponownie wezwał Prokuratora Generalnego do wszczęcia postępowania oraz wydania decyzji w przedmiocie przeniesienia Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. J. W. W. w stan spoczynku (*pismo - k. 12 - 16*), podobnie postąpił kierując 13 marca 2019 r. odwołanie od stanowiska Prokuratora Prokuratury Krajowej w przedmiocie odmowy postępowania o przeniesienie w stan spoczynku (*pismo - k. 17 - 19*).

Pismem z 22 maja 2019 r. (*pismo - k. 9 - 10*) Dyrektor Biura Kadr Prokuratury Krajowej ponownie zaznaczył, iż w sprawie J. W. W. nie tylko nie mogła zostać wydana decyzja w sprawie przeniesienia w stan spoczynku, ale brak było nawet podstaw prawnych do wszczęcia postępowania w tej sprawie.

Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się wnioskodawca, który pismem z 28 czerwca 2019 r. (data *wpływu do Sadu Najwyższego - k. 2*) wniósł o nadanie biegu wnioskowi o przeniesienie w stan spoczynku oraz odwołaniu z 13 marca 2019 r. powołując się m.in. na treść art. 70 § 1 oraz art 73 § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie J. W. W. należało odrzucić.

W sprawie odwołującego się nie została bowiem w ogóle wydana stosowna decyzja przez Prokuratora Generalnego. Ponadto brak jest możliwości skutecznego wniesienia odwołania do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego od samej pisemnej informacji dotyczącej wniosku prokuratora o przeniesienie go w stan spoczynku. Biorąc pod uwagę tego rodzaju okoliczności odwołanie J. W. W. musi zostać uznane za niedopuszczalne, przy czym nie chodzi tu wyłącznie o niedopuszczalność drogi sądowej, ale o niedopuszczalność szczególnego środka prawnego, jakim jest odwołanie rozpoznawane przez Sąd Najwyższy w postępowaniu jednoinstancyjnym.

Zgodnie z przepisami p.u.s.p., orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora i jest niezbędnym warunkiem do zainicjowania postępowania o przeniesienie w stan i spoczynku. Jego brak wyklucza możliwość podjęcia decyzji w sprawie przeniesienia w stan spoczynku. W myśl bowiem art. 70 § 1 p.u.s.p. (w zw. z art. 127 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o Prokuraturze, dalej p.prok.), prokurator może zostać przeniesiony w stan spoczynku jedynie w sytuacji, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków prokuratora. Tym samym wobec braku decyzji lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Prokurator Generalny nie mógł wszcząć postępowania w przedmiocie przeniesienia J. W. W. w stan spoczynku.

Ponadto ewentualne odwołanie przysługiwałoby J. W.-W. jedynie w przypadku wydania przez Prokuratora Generalnego Stosownej decyzji a nie pisma informującego, sygnowanego przez Dyrektora Biura Kadr Prokuratury Krajowej (jak miało to dwukrotnie miejsce w niniejszej sprawie).

Uwzględniając przytoczone powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.